

Ja, zo kan het

Hoe zou het er in de kerk die ik het beste ken, de katholieke, nu uitzien als er al die dertig-en-meer jaren niet gezongen was van 'als een mantel' tot 'zachtheid weer'? Het was er nog leger geweest, daarvan ben ik overtuigd. Ik ben onder andere hierom gebleven, om dit zingen, het wegnipperen van tranen, het tegenkomen van dierbare bekende zinnen (zouden wij ik-en-niemand zijn, en van elkaar niet weten?) of bij de strot grijpende nieuwe zinnen (waarom wij die met weinigen bezitten wat allen toebehoort, uw woord niet doen?).

Wie navraag doet in kerkelijke kring, merkt dat mensen nooit géén mening hebben over Huub Oosterhuis. Er is dankbaarheid, affectie, bewondering. Er is ook wrevel, oud en nieuwer zeer. Mensen zijn hem dankbaar voor de taal die hij heeft gegeven om de diepste dingen uit te zeggen op zo'n manier dat je al biddend en zingend denkt: ja, zó kan het, zo is het. Na het Tweede Vaticaans Concilie moest deze taal er komen, vol gevoels- en betekenislagen, verbindingen leggend tussen de traditie, de bronnen en het voorgoed ontwaakte kritische bewustzijn. Hij maakte het loslaten van het Latijn vrijwel pijnloos; er kwam geen krom of pastelvroom Nederlands voor in de plaats, maar stevige, contrastrijke en steeds sterker bijbelse lyriek. Teksten die niet na drie keer op waren, op melodieën die je dak openden. Het was van alles: trefzeker, oorspronkelijk, gracieus, stormachtig, sereen, zinnelijk, orthodox, obstinaat; nooit lauw, nooit gemakzuchtig.

Marjet de Jong, uitgever bij de KBS

*Uit: Programmaboekje van de Gouden Lieddag - 50 jaar kerklieddichterschap
Huub Oosterhuis - gehouden op 17 mei 2008 in De Nieuwe Kerk, Amsterdam*